

[Landbrugsministeren]

Jeg vil gerne takke hr. Arne Bjerregaard for den positive indstilling, han har haft til lovforslagene.

Det samme kan jeg ikke sige til hr. Alfred Hansen, der som sædvanlig ikke er meget for det, socialdemokratiet laver på landbrugsområdet. Jeg må desværre skuffe hr. Alfred Hansen med at sige, at det, at der er sket et ministerskifte, ikke betyder, at der bliver en ændret politik i regeringen. Statsministeren har understreget, at der er sket en ændring i regeringen, ikke af den politik, regeringen har stået for.

Vi vil fortsat arbejde på, at vi skal have et landbrug, hvor der skal være en fornuftig produktionsøkonomi. Vi ved, at det har der ikke været i den seneste tid, og det må vi prøve at rette op på. Vores ønsker til landbrugspolitikken vil stadig væk være, at der sker en stigning i den animalske produktion til glæde for valutaindtjening og for beskæftigelse. Vi er klar over, at det kun kan ske, hvis landbruget får bedre vilkår, og det er det, vi arbejder på de skal få.

Stavad (S):

Vi får jo en fornemmelse af, når vi hører hr. Øllgaard, at hvis vi havde en venstre-regering eller en venstrelandbrugsminister, var landbrugets problemer løst. Så det er meget interessant at se bare en kort årrække tilbage i tiden. I de seneste 12-13 år har vi imidlertid haft venstrelandbrugsministre i ca. halvdelen af denne periode og det kunne være interessant, om hr. Øllgaard kunne fortælle os, hvad det er for nogle fortrinlige ting, venstrelandbrugsministre har gjort for landbruget; jeg erindrings ikke særlig meget i den sammenhæng.

Hr. Grove foreslog – sådan forstod jeg det – at løbetiden for høstpantebreve skulle forlænges fra et halvt til et helt år. Det får mig til at konkludere, at hr. Grove næppe ved, hvad et høstpantebrev er, for hvis hr. Grove var klar over det, kunne hr. Grove næppe komme med en sådan udtalelse. Der var næppe nogen, der ville yde lån på baggrund af et høstpantebrev, hvis først høsten var i hus og forbrugt. Derfor tror jeg nok, vi må konstatere, at den idé, hr. Grove dér luftede, var lige så luftig som de øvrige ideer, vi ser på landbrugsområdet fra de konservatives side.

Hr. Bjørn Poulsen nævner det forslag til jordbrugerfond, SF har fremsat, og drager derefter en sammenligning mellem det provenu, som er afsat til de ordninger, vi diskuterer her, og det provenu, det vil koste at iværksætte en sådan jordbrugerfond, hvorefter han siger, at vi har afvist jordbrugerfonden med den begrundelse, at der ikke var et beløb til rådighed, men nu konstaterer, at beløbet er til stede. Dertil vil jeg sige, at selv om vi havde oprettet den jordbrugerfond, hr. Bjørn Poulsen foreslår, ville vi ikke have undgået at iværksætte de foranstaltninger, vi her er i færd med at gennemarbejde, hvis vi skulle redde de landmænd, som er ude i problemer. Det er et helt andet formål, og derfor er det ikke en rimelig sammenligning, hr. Bjørn Poulsen drager.

Hr. Alfred Hansen talte som sædvanlig med meget stor vægt og samtidig med udpræget beskedenhed. Hr. Alfred Hansen mener, at jeg var meget ubeskeden, da jeg konstaterede, at også landbruget må – og jeg havde en indskudt sætning, som hr. Alfred Hansen havde glemt i sit citat: »om ikke andet så i sit lønkammer« – erkende, at også de er bedst tjent med socialdemokratiet som regering. Det mente hr. Alfred Hansen var skudt helt ved siden af. Men hvis vi ser på hr. Alfred Hansens og hans partis politik på landbrugsområdet, må jeg konstatere, at landbruget i hvert fald ville være langt ringere stillet, om det var retsforbundet, der skulle føre landbrugspolitik her. Det ville man kunne konstatere om ikke før, så når vi kommer til tredjebehandlingen af de forslag, vi her taler om, for jeg er næsten sikker på, at hr. Alfred Hansen sammen med sine partifæller vil rejse sig og stemme imod den håndsrækning, som er så nødvendig for dansk landbrug i den øjeblikkelige situation.

Så siger hr. Alfred Hansen, at det er andre, der skal betale det, hvis vi ser nationaløkonomisk på det. Dér må jeg nok erkende, at jeg har lidt svært ved at følge hr. Alfred Hansens form for nationaløkonomi, for netop hvis vi ser nationaløkonomisk på det, mener jeg, at det også er til gavn for lønmodtagerne i dette samfund, at vi har en produktion, eftersom det, vi alle sammen skal leve af, hvad enten vi kan lide det eller ej, hvad enten vi er lærere, folketingsmedlemmer eller landmænd, er den samlede produktion. Hvis vi laver en politik her i folketinget, som bety-